

KONJUNKTIV, kånjnunctiv, m. 3. (gram.) Det modus af ett verb, hvilket utmärker handlingen såsom vilkorlig, möjlig, oviss, önskelig. Kallas äfv. Optativ. Skrifves också, enligt latinets, *Conjunctivus*. [Conjunctiv, Konjunktif.]

KONJUNKTUR, kånjnunctúr, f. 3. Sammanträffande af omständigheter, tidsställning, tidsförhållande. [Conjunctur.]

KONKAV, kånkvá, a. 2. (lat. *Concavus*) Urhålkadt rund, skålförmig, skålig. *K. spegel*, brännspiegel. [Concav.]

KONKAVITET, kånkvavitét, f. 3. Rund urhålkning, skålighét. [Co.—]

KONKAV-KONVEX, kånkvá-kånkvá'x, a. 2. På ena sidan urhålkadt rund, på den andra upphöjdt rund.

KONKAV-KULA, kånkvávkúla, f. 4. (artil.) Ihålig kula.

KONKLAV; kånkkláv, m. 3. (lat. *Conclave*, rum) 1) Stället, der kardinalerna vid påfveval äro instående. — 2) Kardinalernes församling vid påfveval. [Conclav.]

KONKLUSION, kånkklusjón, f. 3. Slutsats, slutföljd. [Con —.]

KONKORDANS, kånkkórdáns, f. 3. 1) Öfverensstämmelse, synnerhet emellan de bibliska skrifterna. — 2) Register öfver alla språk i bibeln. [Concordans.]

KONKORDAT, kånkkórdát, n. 3. o. 3. Ett emellan påfven och en världslig furste slutadt fördrag i kyrkosaker. [Concordat.]

KONKORDIEBOKEN, kånkkórdiebók'n, f. sing. def. En af Lutherska kyrkans symboliska skrifter. Kallas äfv. *Konkordieformeln*.

KONKRET, kånkrét, a. 1. (fil.) *K. begrepp*, föreställningen om ett ting i och för sig, med afsondring af dess egenskaper. — *Motsats*: Abstrakt. [Concret.]

KONKRETIION, kånkkretschón, f. 3. (fysiol. o. patol.) a) Bildning uti djurkroppar, i egna håligheter eller i cellväfven, tillkommen genom afsättning af jordhaltiga partiklar, hvilka, efter insugning af flytande delar, antagit en fast konsistens. *Perlor och kräftstenar äro k-er.* — b) Förväxning af sårade eller såriga delar. [Concretion.]

KONKUBIN, kånkkubi'n, f. 3. Frilla, samqvinna. [Concubin.]

KONKUBINÁT, kånkkubinát, n. 3. o. 3. En mans och en qvinnas sammanlefnad utan äkten-skap. [Conc —.]

KONKURRENS, kånkkurrá'nns, f. 3. Täflan emellan köpmän, fabrikanter m. fl., att lemna bästa vara till bästa pris. [Conc —.]

KONKURRENT, kånkkurrá'nnt, m. 3. Medtåflare i försäljning eller tillverkning af varor. [Conc —.]

KONKURRERA, kånkkurréra, v. n. 4. 1) Medverka. — 2) Täfla i försäljning eller tillverkning af varor.

KONKURS, kånkkúr's, m. 3. (lat. *Concursus* (creditorum)) Det förhållande, då en person afträdt sin egendom till sina borgenärer. [Concurs.]

KONKURSMASSA, kånkkúr'smassa, f. 4. En gåldenärs till borgenärerna afträdda egendom. [Conc —.]

KONKYLIER, se *Conchylies*.

KONNESSÖR, --ö'r, m. 3. (fr. *Connaisseur*) Kännare, konstkännare. [Co —.]

KONNETABEL, kånnetáb'l, m. 3. pl. — *tabler*. 1) Kronofältherre, fordom i Frankrike. —

2) Titel på åtskilliga höga ärfliiga värdigheter i andra länder, såsom i Spanien. [Co —.]

KONNEXION, kånnäckschón, f. 3. Samband, sammanhang. [Con —.]

KONNIVENS, kånnivá'nns, f. 3. 1) Öfverseende med något, som man borde och kunde hindra: efterlåtenhet, flathet. — 2) Hemligt förstånd. [Co —.]

KONNÄSSEMENT, kånnessemá'nnt, n. 3. (fr. *Connaissance*) Se *Fraktsedel*. [Connossement.]

KONREKTOR, kånkrá'cktárr, m. 3. (uttalas i pl. — tórárr) Andre läraren i en skola.

KONSEKRATION, kånsekratschón, f. 3. Brödets och vinets helgande i nattvarden. [Consecr —.]

KONSEKUTIV, kånsekuti'v, a. 2. Som är i naturlig följd. *K. verkan*, efterverkan. [Consecutif.]

KONSELJ, kånnsá'lj, m. 3. (fr. *Conseil*, af lat. *Consilium*) 1) Rådsförsamling, statsråd. — 2) Rådsförsamlings sammanträde. [Co —.]

KONSEQVENS, kånsekvá'nns, f. 3. 1) Nödvändig följd, påföljd. — 2) Vigt, betydighet. — 3) Följdriktighet, följdenlighet. — 4) Enstämmighet med sig sjelf i begrepp och grundsatser. [Co —.]

KONSEQVENT, kånsekvá'nnt, a. 4. Enstämmig med sig sjelf i begrepp och grundsatser; följdriktig, följdenlig. — *Adv.* Följdriktigt. [Co —.]

KONSERT, kånnsá'r, m. 3. (fr. *Concert*, af lat. *Concertare*) 1) Större tonstycke, vid hvars föredragande en eller flere af de spelande har tillfälle att ådagalägga en hög grad af musikalisk utbildning. — 2) Musikalisk underhållning, då sådana jemte andra tonstycken föredragas. — *Se. K-sal*. [Co —.]

KONSERTMÄSTARE, kånnsá'rmá'stare, m. 3. Titel på den medlem af ett hofkapell, som leder instrumentalmusiken. [Co —.]

KONSERTSPELARE, m. 3. Tonkonstnär, som låter höra sig på konserter. [Co —.]

KONSERTSÄNGARE, m. 3. — *SÄNGERSKA*, f. 4. Sångare, sängerska, som låter höra sig på konserter.

KONSERVATIV, kånnsá'rrvati'v, a. 2. (polit.) Som yrkar beståendet af det gamla. [Con —, — tif.]

KONSERVER, kånnsá'rrv'r, m. 3. pl. 1) Glasögon, som stärka synen. — 2) (sockerb.) Ett slags torr konfekt, som beredes af frukter, blommor, väluktande vatten och essenser, äfven likörer, hvartil tages betydligt mera socker, än till andra dylika tillredningar, för att bibehålla ämnenas naturliga egenskaper och välukt. [Co —.]

KONSERVERA, kånnsá'rrvéra, v. a. 4. Bibehålla, förvara, vidmakthålla. — *Konserverande*, n. 4. o. *Konservering*, f. 2.

KONSIDERABEL, ---áb'l, a. 2. Ansenlig, betydande. [Co —.]

KONSIDERATION, kånnsá'rschón, f. 3. 1) Beträktande, öfvervägande. — 2) Afseende, undseende. — 3) Aktning. [Co —.]

KONSIDERERA, v. a. 4. Beträkta, öfverväga, göra afseende på. [Co —.]

KONSIGNATION, kånnsiggnatschón, f. 3. (handelst.) 1) Varors öfversändning till viss person, att af honom försäljas. — 2) Sålunda öfversända varor. [Co —.]

KONSIGNATÖR, kånnsiggnatö'r, m. 3. (handelst.) Person, som emottager öfversända varor, för att sälja dem för ägarens räkning. [Co —.]